

פאני היל (הוד, תל-אביב; גרמניה-ארצות הברית) הוא סרט המתאים לצופים מגיל 16 ומטה. בתנאי שהם מפגרים, כמוכן, לאחר הפירסומת הקולוסאלית שלה זכו זיכרונותיה של אשת התענוגות בת המאה ה-18, התנפלו כל מיני חברות על פאני הקטנה. כולם רצו להסריט אותה. החל מרוץ שיגעוני אחריה. מי ששיג הוא המנצח.

השיגה חברה קטנה ששכרה צוות גרמני-אמריקאי לאיידוע, והשלימה את הסרט בברלין, במהירות מטורפת. התוצאה המתרידה, היא, מהדורה מגוחכת של הרומן. אין שום דימיון למקור, פרט לחמשת העמודים הראשונים. זה סרט העושה צחוק מהקהל הצופה.

כלי להתמסר! פאני התמימה ניקלעת לבית-זונות. מתחוללות שם אורגיות נוראות. למשל, הנערות זורקות בצחוק עוגות-קרב על האצילים. משחקות בתופסת. בכדור-במסירות. במחבואים. קופצות עם הבגדים. יוצאות לפיקניק. רוקדות ישלנו-תייש. נורא נחמד להיות פרופזה. פאני מאשרת ומשחקת אתן כל היום בכדור. היא לא יודעת שהן כאלו. אי אפשר לדעת.

פעם אחת היא לא כל כך מאשרת מפני שאיש זקן מבקש ממנה נשיקה אחת קטנה. אחר כך היא פוגשת את צ'ארלס הבתול. אבל היא לא מתמסרת. גם הפרוצות לא מתמסרות, רק מתגסקות. הסרט מיועד לילדים.

אחרי המון הרפתקאות, אורגיות מהסוג הנ"ל, היא מתחתנת בסוף עם צ'ארלס. בתולה.

בסיום הסרט הוקרנה מודעה מבטיחה של התכרה: "המשך עלילות פאני בסרט שני". תודה. אין צורך.

המיליונרית החושנית

כלוב הארבה (אסתר, תל-אביב; ארצות הברית) — הוא סרט-מתח בלתי-חשוב, לא-משכנע, שמבזבזים עליו צילומים מרהיבים של הנרי דקה, ובימוי מלוטש של רנה (מטשקיס אסוריס) קלאמן. מבובנו עליו דבר נוסף: צחת שחקנים אהובים-קהל. יש בו, בעצם, כל מה שעושה סרט לסרט טוב, ואין בו, בעצם, כלום. זה הסרט-יש אשם. הוא שיגרתי יותר מהשיגה עצמה.

ישנה הפאסי-פאסאל, המיליונרית החושנית, הגרה בסירה בריבירה (לולה אולברייט). ישנו גם המפתח הצעיר, הנגה שלה (אלן דילון). הוא מתעניין בה יותר כשנועד על שיהא ירשה את הסירה מבעלה הנרצח, והרוצח תכוי בסירה. אם כל זה לא מספיק מסובך, ישנה גם ג'ין פונדה היפה והעניה, בת-הדודה של המיליונרית, הלוטשת צנינים לנהג ולירושה.

אלן דילון היפה אינו עושה שום מאמץ להסתיר את העובדה שהוא מדבר אנגלית נוראה. הוא יודע שהצופים יסלחו לו. זאת אומרת הצופות.

היומן

מה שלום ויטה?

שבועיים לא הוקרן יומן החדשות הישי-ראלי בבתי-הקולנוע, והאורח לא ישן בלילה מרוב אהגה.

חסר לו היומן. הוא השתוקק לדעת מה שלום נסיקה השבוע, ואם גומאוויה עדיין מרגיש מצויין בימינום האחרונים, ואם תלמה גילו יוצאת עם אוסט, ואם הגן צועד עם הזמן, ואם קייזר אילין עדיין חי, ומה הרכילות האחרונה על דיונה המהזיות.

השבוע יש שוב יומן. אבל אין יותר סקופים על סבון מצמרנקי, ועל מרק מסי-ריקי ורהיטים סינטיים. הפירסומת נורקת לגמרי מהיומן החדש של גבע. הוא כולל רק ארועי חדשות.

מסתבר, שלחץ ציבורי ועיתונות לוחמת צוורים לפעמים.

הפקת היומן הראשון ללא פירסום עלתה לגבע 10,450 ל"י. הכסף גויס לאחר שבקלי-בתי-הקולנוע תרמו 20,000 ל"י להפקת ארבעה יומנים כאלו. 5000 לכל יומן. מדוע גילו פתאום בעלי הקולנוע נדיבות כזאת? זה גם נודע השבוע, נודע גם שזו לא כדיוק נדיבות כזאת. ההמשלה העניקה להם. לבעלי הקולנוע, סובסידיה חרפנית לחודש אחד בסך 200,000 ל"י — כדי שלא

אולברייט ודילון ב"כלוב הארבה"

אהבה באנגלית גרועה

יעלו את מחירי הכרטיסים. מזה תרמו ליומן. זאת אומרת, לא יותר מעשרה אחוז, ממה שקיבלו.

היומן ללא פירסומת יוקרן בחודש נסיון. אם ימצאו עוד 10,000 בחודש הבא, מוכן גבע להכין עוד יומן ללא פירסומת. באול-פן שואלים: אולי ידוע למישהו איפה מוציאים כסף.

היומן כלל השבוע את הקטעים הבאים:

● צילומים מעניינים מכנס אנשי רוח נגד נישול ערבים, שנערך בקולנוע מוגרבי. ● מישלחת סובייטית של אנשי קולנוע מגיעה לארץ.

● כל שנה יש בישראל מחלת הפה והטלפיים. כמו שיש שטפונות, עושים זרי-קוט לפרות. יכול להיות שיש אנשים ש-אוהבים לראות איך עושים זריקות.

● סוף סוף חורשים את שכונת סומייל העלווה בצפון המהודר של תל-אביב.

● ברחוב הרצל בתל-אביב גנבו קופת תכשיטים. המישטרה מצאה את הקופה. קלוזיאפ של הקופה ודברי תהילה למשטרה. מחר יגנבו ממריה. המשטרה תגלה אותה. יומן גבע יצלם אותה בקלוזיאפ.

● צילומים מרתקים מהאחור, על מאות האנשים המחפשים את הגופות בנחל לכיש. קטע אקטואלי מרשים. חסרים צילומי חוש-בים מקרוב.

● תאונת דרכים קטלנית בדרך לירושל-לים. גוויה ומכונית מרוסקות. זה קורה כל יום. אבל לא כל יום קורה לצלם היומן להיות נוכח במקום.

● יריות בהר ציון. עמדה ירדנית-בציר לום מוגדל. גנרל בול במשרד החוץ.

● אשכול נואם בטבריה לאנשי מפא"י כי ישראל לא תשתוק על הטיית מי הירדן. שמעו על זה כבר.

● בט"ו בשבט היו כל הילדים עצובים ומשועממים. כך מתקבל צילום הנטיעות ביומן.

● קטעי חדשות-חוץ מעניינים באופן מיוחד: צ'רציל במלחמת העולם השנייה, אינדונזיה פורשת מהאוי"ם, מעבירים מק-דשים מסכר אסואן.

● כדורגל — מעניין את מי שזה מעניין. היומן החדש משופר ואמיץ יותר. הוא יהיה משופר יותר, אם יהיו בו יותר קטעים בעלי עניין ציבורי.

אגב, שום נציג ממשלתי לא נוכח בישיבת עורכי היומן החדש. אשר הירשברג היה בח"ל. אם הוא יהיה בישיבה הבאה — אולי לא יהיה המשך לזרנו החדשה של היומן.

יומן החדשות

הנשים של מרצילו

החיים של מרצילו מסטרויאני מעניינים את הקהל פחות מאשר הנשים בחייו. הוא מוותר לו, לקהל, מספק את האינפורמציה המעניינת אותו. "אשתי", הוא אומר, "מת נהגת כמו ילדה קטנה. כשמישהו מצלצל אלי, אני אומר לה: לכי תגידי שאני לא

המוסלמים השחורים (לואיס א. לומאקס; תרגום חנוך ברטוב; הוצאת ספר ריית הפועלים; 206 עמ') בהתחלה, כשר הארץ היתה עוד תוהו ובוהו, היה בה רק אלוהים, והוא היה שחור. אחר כך הוא ברא את האדם בדמותו ובצלמו, וגם האדם היה שחור. רק יותר מאלוהי, העז איש חוטא אחר, ועשה הכלאה בין היסודות השחורים והיסודות החומים באדם השחור. יצא מזה הלבן. הלבן היה רע ומושחת. הוא השתלט על השחור והפך אותו לעבד. הוא היה כל כך מושחת עד שנכנס לתוכו השד והוא שוכן בו עד היום הזה.

עכשיו, לאחר כל כך הרבה שנות עבדות, מתנער השחור, והוא אומר: "קרב קיצו של השד תכולת-העיניים, הוא עתיד להישמד בים האש האלוהי."

המיתוס הזה מלהיב כיום רבבות כושים אמריקאיים. הם מאוגדים בתנועה שנקראת המוסלמים השחורים. הם טוענים שאלוהים הוא האדם השחור, השד הוא האדם הלבן, והשחור עתיד לרשת את הארץ.

טוהר הגזע. לואיס לומאקס, כושי הי-מרה באוניברסיטת ג'ורג'יה, שהה תקר-פה ארוכה למדי בקרב המוסלמים השחורים ועמד מקרוב על האידיאולוגיה שלהם, ה-היסטוריה שלהם, והשפעתם ברחוב הכושי.

לפי תורתם, החורר האדם הלבן באיש השחור את החינוך הלבן, הדת הלבנה, ה-היסטוריה הלבנה. הוא העלים ממנו את מוצאו ותרבותו העתיקה, ניסה להלביש עליו תרבות ודת שלא תאמו לו. הוא לימד אותו את תפקידיו כעבד, והסביר לו שה-אלוהים — האהבה את כל עובדיו באופן שווה — דורש ממנו ציות וכניעה לארצו.

הדת של האדם השחור, אומרים המוסלמים השחורים, אינה הדת של ארצו, אלא דת האיסלאם, וארצו היא אפריקה. הכושי וה-לבן לא יוכלו לעולם להתערב ביניהם. האפלייה לעולם לא תחוסל. על כן צריכים הכושים לצאת מארצות-הברית, או לקבל בה מדינה נפרדת שלהם.

חלק חשוב מתעמולתם של שליחי האיר-גון מתנהלת על רקע מיני מובהק. התועמ-לנים מגינים את הזוגות המעורבים, מהרפים את אותם הכושים החומים נשים לבנות.

"אין לנו צורך בנשותיו של השד תכול-העיניים, אומרים הם. נשותינו טובות יותר ויפות יותר."

בתורת המוסלמים השחורים יש יסודות פאשיסטיים גזעניים. לצד יסודות מתיים משיחיים. הפאשיזם השחור אינו שונה בהרבה מאחיו הלבן. גם הוא משתמש בסילופים היסטוריים מדעיים-כביכול, לצד עובדות אמיתיות. גם הוא מהנה מעין תשובה למצב שפל. במקרה זה, דיכוי רוחני וכלכלי בן מאות שנים. גם הוא מתבסס על ייחוד הגזע. גם הוא יכול להיות מסוכן, אם ייתנו לו התנאים המתאימים. והתנאים יהיו מתאימים, אם לא יהיו שינוי במצבם של עשרים מיליון הכושים באמריקה.

קריא וקריע

הש"ב והצדק

פוכן ש"ב 01 (רומן ריגול מאת א.ע. אפ; הוצאת רסודר) הצדק, השלום, מדינת ישראל, הש"ב והסוכן שלהם, בן, מסכלים את הזימת המדענים הגרמניים במצויים להשמיד את תל-אביב. בן מתחפש למדען, ד"ר גרמני, ולמד בשבוע ימים את הפיזיקה הגרעינית, חודר למיתקן הטילים המצרי, מסכל את התכנית השטנית והורג את כל הגרמנים. לפני זה הוא מצליח לגנוב להם את הנשים שלהם ולשכנע את כולם בצדיקת הצדק, השלום ומדינת-ישראל.

אסקו טובה יותר

המרגל בארץ (רומן ריגול מאת ג'ן לוק; הוצאת "לירי") מדינת ישראל וכל השותפים שלה נמצאים שוב בסכנה. הפעם רוצים המצרים לגנוב המצאה חדשה בשטח הטילים, ולהאשים בגניבה את ישראל. שוב נשלח הסוכן הישראלי. הפעם קוראים לו עמוס טיים. הוא מעשן כל הזמן אסקוט, ובין סיגריה לסיגריה הוא מסכל את המזימה הנתעבת, מציל את הצדק, השלום והש"ב, משיב את מדינת-ישראל על כנה.

התנועה מחייבת את כל חבריה ל-השמיט את שם משפחתם הקודם, אותו ירשו מאזוניהם בתקופת העבדות, להמירו ב-"איסקט".